

lidojums bez starposēšanās, jo līdz galamērķim nav salas, uz kuras atpūsties, un putns arī nespēj peldēt. Lai veiktu lidojumu, dzeltenajam tārtiņam ir nepieciešama pilna degvielas tvertne 70 gramu uzkrāto tauku veidā. No tiem – 6,8 grami rezerves ir iekļauti pretvēja gadījumam. Tā kā putnam ir jālido nepārtraukti trīs ar pusi diennaktis ilgi un jāuztur kurss ar loka minūtes precizitāti, tam ir nepieciešams precīzi strādājošs autopilots. Ja viņš netrāpīs precīzi uz salām, tā būs droša nāve, jo nekur citur nav iespējams nolaisties. Ja viņam nebūtu šī precīzi aprēķinātā tauku daudzuma, viņš neizdzīvotu.

Mutācija un selekcija arī šajā gadījumā ir neatbilstoši projektējāji. Daudz sapratīgāk un ticamāk ir pieņemt, ka dzeltenais tārtiņš jau no paša sākuma ir radīts tāds, kāds tas ir – aprīkots ar visu nepieciešamo.

Vai evolūcija ir lietderīgs domāšanas veids?

Papildus jau iepriekš minētajiem īsajiem ieskatiem dzīvo būtnu pasaulē var minēt arī daudzus citus augsta līmeņa mērķtiecīgu sistēmu piemērus:

- **Zilais valis**, lai gan viņš ir zīdītājs, ir aprīkots tā, lai spētu uznirt no 3000 metru dziļuma, tomēr viņš nenomirst no briesmīgās nirēju slimības, no kuras ietu bojā jebkurš cits zīdītājs, kurš mēģinātu izdarīt to pašu.
- Ļoti daudzām mikroskopiskām **baktērijām**, kas dzīvo zarnu traktā, ir iebūvēti elektromotori, kas var darboties uz priekšu un atpakaļ.
- Vairumā gadījumu dzīvība ir atkarīga no pilnvērtīgas **orgānu** darbības (piemēram, sirds, aknu, nieru).

Negatīvi, vēl attīstības stadijā esoši vai pusgatavi orgāni ir nekur nederīgi. Tiem, kuri šajā sfērā domā tāpat kā darvinisms, ir jāzina, ka evolūcijai nepiemīt tāda virzība uz mērķi, lai vēlāk sasniegtu pilnībā darbojošos orgānu. Vācu biologs – evolucionists Günther Osche (1926-2009) ir pareizi secinājis: **“Dzīvās būtnes, kuras iziet noteiktas evolūcijas attīstības posmus, nevar uz laiku pārtraukt savu darbību, lai pārbūvētos.”** Katram starpposmam jābūt spējīgam izdzīvot pašam par sevi.

Sapratīgums un gudrība, kas izpaužas dzīvajā radībā, ir vienkārši apbrīnojama. Tādēļ secinājums, ka radībai ir sākotnējs Radītājs, ir vairāk kā vienkārši acīmredzams. Un tas arī labi saskan ar mūsu novērojumiem, kurus Bībele izsaka jau savā pirmajā teikumā: **“Iesākumā Dievs radīja!”**

Darvinisma ietekmē izveidojās un uzplauka liberālā, brīvdomīgā, Bībeli kritizējošā teoloģija, kura noraidīja radīšanas stāstu kā precīzu atklāsmi no Dieva. Bet mēs darīsim labi, ja **“ticēsim visam,.... kas rakstīts...”** Bībelē (Apustuļu darbi 24:14), jo **“Dievs nav cilvēks, kas melotu”** (4. Mozus gr. 23:19).

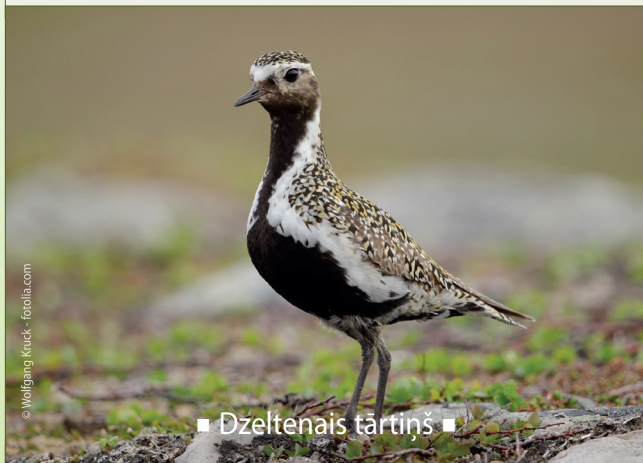
No kurienes rodas informācija?

Visspēcīgākā argumentācija zinātnē parādās tad, kad, pielietojot **dabaszinātnes likumus**, tie nepieļauj kāda procesa vai notikuma iespējamību. Dabaszinātnes likumi nepazīst nekādus izņēmumus. Šī iemesla dēļ, piemēram, mūžīgais dzinējs (perpetuum mobile), t. i., mašīna, kas darbojas nepārtraukti bez enerģijas pievades, ir neiespējama.

Šodien mēs zinām to, ko Darvins vēl nevarēja zināt — ka visu dzīvo būtnu šūnās atrodas neiedomājami liels informācijas daudzums, turklāt ar vislielāko mums zināmo informācijas blīvumu. Visu orgānu veidošanos vada informācija, visi procesi dzīvās būtnēs notiek informācijas vadībā, tai skaitā visu vielu, no kā sastāv mūsu ķermenis (piemēram, 50 000 dažādu proteīnu cilvēka organismā), veidošanos kontrolē informācija. Uz evolūciju balstīts priekšstats vispār varētu darboties tikai tādā gadījumā, ja materiālajā pasaulē pastāvētu iespēja informācijai rasties nejaušu procesu ceļā. Tas ir absolūti būtiski, jo visi ķermeņa veidošanās plāni un visi sarežģītie procesi šūnās ir balstīti uz informāciju.

Informācija ir nemateriāla realitāte, tātad tā nav matērijas īpašība. Dabaszinātņu likumi, kas attiecas uz informāciju, nosaka, ka matērija nekad nevar ģenerēt nemateriālu vienību. Bez tam ir spēkā arī sekojošs likums – informāciju var radīt tikai ar saprātu un gribu apveltīts autors. No tā kļūst skaidrs – ikviens, kurš uzskata, ka evolūcija ir iespējama, tic “informācijas mūžīgajam dzinējam”, t. i., tic kaut kam, ko stingri nepieļauj vispārējie spēkā esošie dabaszinātņu

likumi. Šis arguments ir evolūcijas teorijas Ahileja papēdis (vājā vieta), un pati zinātne nosaka šīs teorijas neiespējamību. Manā grāmatā “Informācija – dzīvības atslēga” šo jautājumu esmu vēl detalizētāk izskaidrojis (*“Information – Der Schlüssel zum Leben”* CLV, ISBN: 978-3-86699-347-1 vai “In the Beginning was Information”).

■ Dzeltenais tārtiņš ■

No kurienes rodas dzīvība?

Neskatoties uz visu mūsdienās radīto evolūcijas teorijas skaļo kņadu, cilvēki joprojām sev uzdod jautājumu: “No kurienes tad īsti rodas dzīvība?” Evolūcijas teorijai nav ne mazākā izskaidrojuma par to, kā nedzīva matērija var radīt dzīvību.

Stenlijs Millers (Stanley Miller, 1930-2007), kura “pirmatnējās zupas eksperiments” (1953) ir minēts katrā bioloģijas mācību grāmatā, 40 gadus vēlāk atzina, ka neviena no pašreizējām hipotēzēm par dzīvības izcelšanos nav pārliecinoša. Viņš visas šīs teorijas nosauca par **“mulķībām”** un **“ķīmiju uz papīra”**. Mikrobiologs Luijs Pastērs (Louis Pasteur, 1822-1895) saprata kaut ko ļoti fundamentālu: **“Dzīvība var rasties tikai no dzīvības.”**

Ir tikai Viens, kurš varēja teikt: **“Es esmu Dzīvība”** (Jāņa ev. 14:6), un tas bija Jēzus Kristus. Par Viņu vēstulē Kolosiešiem (1:16) ir teikts: **“Viņā radītas visas lietas Debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās...”** un tālāk Jāņa evaņģēlijā (1:3): **“Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav**

radies, kas ir.” Jebkura pasaules vai dzīvības izcelšanās teorija, kurā nav minēts Jēzus Kristus kā dzīvības avots un pamats, ir dzīvot nespējīgs priekšstats, kuram nenovēršami ir jāsagrūst pret klinti, kura ir Jēzus Kristus.

Līdz ar to, evolūcijas teorija ir viena no lielākajām kļūdām pasaules vēsturē, un tā ir ievilkusi miljoniem cilvēku neticības bezdibenī. Un tas, ko diemžēl daudzi mūsu laikabiedri neņem vērā – neticības bezdibenim aiz nāves robežas seko mūžīgās pazušanas bezdibenis (elle). Mūsdienu pasaules traģēdija ir tā, ka žurnālisti savu laikrakstu virsrakstos neizrāda pienācīgu cieņu visa īstajam Radītājam, apliecinot: **“Paldies Tev, Jēzu Kristu!”**, tā vietā rakstot: “Paldies tev, Darvin!”

Daudz cilvēku par to nezina, ka Jēzus Kristus mums ir izteicis lielisku piedāvājumu. Viņš ir sacījis: **“Es esmu Durvis”** (Jāņa ev. 10:9), un ar to Viņš ir domājis ieeju Debesīs. Tam, kurš pie Viņa patiesi nāk, Viņš dāvā mūžīgu dzīvību.

Direktors un profesors emeritus
Dr. inž. Verners Gits

Traktātu pasniedza:

Orģinālā izdevuma nosaukums:
Was Darwin noch nicht wissen konnte / What Darwin couldn't know
No vācu un angļu valodas tulkoja: Verners Steinbergs
Autora mājaslapa: www.wernergitt.com

Izdevējs: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Deutschland / Germany
info@bruderhand.de | bruderhand.de

Nr. 124-17 – Lettisch/Latvian – 1. izdevums 2023

DaKo Darvins vēl nevarēja zināt

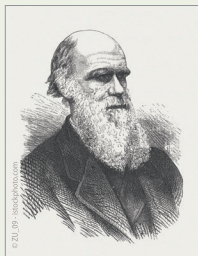

■ Žubīte, Galapagu salas ■

VERNERS GITS

Ko Darvins vēl nevarēja zināt

Sagaidot 2009. gada sākumu - Darvina gadu, 2008. gada 31. decembrī vācu laikrakstā “Die Zeit” parādījās raksts ar virsrakstu pāri divām lappusēm **“Paldies tev, Darvin!”**, turklāt vēl četras pilnas lappuses bija veltītas evolūcijas tēmai. Pateicība tika veltīta cilvēkam, kurš dzimis pirms 200 gadiem un kura revolucionārā grāmata “Sugu izcelšanās” tika publicēta pirms 150 gadiem.

Jau filozofs Immanuēls Kants (1724-1804) lielīgi apgalvoja: **“Iedodiet man matēriju, un es no tās izveidošu pasauli!”** Arī franču matemātiķis un astronoms Laplace (Pierre-Simon Laplace, 1749-1827) daudz rakstīja par Visumu un tā izcelšanos. Kad Napoleons viņam jautāja, kādēļ viņš nekur nepie-min Visuma Radītāju, viņš atbildēja ar pazīstamo izteicienu: **“Manām teorijām nav nepieciešama Dieva hipotēze.”** Šie un citi zinātniskā ateisma pamatlicēji meklēja tādu dzīvības rašanās izskaidrojumu, kurā Dievs vairs nebūtu nepieciešams. Šķietami atrisinošu atbildi tam sniedza Darvins, kurš jāva iz-tēloties, ka dzīvības rašanos ir iespējams izskaidrot “dabiskā ceļā”. Lai gan pats Darvins ar zināmām bažām pārdomāja sava

vēstījuma sekas, mūsdienu pasaule, kas kļuvusi vēl bezdievīgāka, laikrakstu virsrakstos ļoti cildina savu svēto aizbildni.

Līdz Darvina ceļojumam uz Galapagu salām (1835. gadā) cilvēki uzticējās grieķu filozofa Aristoteļa mācībai, ka sugas ir nemainīgas. No tur dzīvojošo žubišu dažādajām knābju formām Darvins pareizi secināja, ka sugas spēj pielāgoties un mainīties. Tomēr viņa nākošais secinājums, ka tādēļ visas sugas ir saistītas ar vienu kopīgu priekšteci, nav zinātniski pamatojams. Pat pats Darvins apzinājās, ka viņa teorijā slēpjas liels trūkums, jo dabā netika atrastas nekādas fosilijas, kuras varētu tikt uzskatītas par pārejas formām, lai gan tām vajadzētu būt milzīgos daudzumos. Neskatoties uz to, saskaņā ar Darvina mācību cilvēks zaudēja savu īpašo stāvokli, ko viņam bija piešķīris Radītājs, un tā vietā viņš kļuva tikai par dzīvnieku valsts jaunveidojumu.

Evolūcijas virzītājspēki

Mūsdienās par evolūcijas virzītājspēkiem tiek uzskatīti mutācija, selekcija, izolācija, ilgs laiks, nejaušība, nepieciešamība un, protams, nāve. Visi šie faktori tiešām pastāv, taču neviens no tiem nav jaunas radošas informācijas sniedzējs.

- **Mutācija** spēj mainīt tikai jau esošu ģenētisko informāciju. Taču bez jau iepriekš esošas DNS informācijas evolūcija vispār nemaz nevar sākties. Mutācija pēc definīcijas ir bezmērķīgs gadījuma process, tāpēc principā tā nevar radīt nekādas jaunas sistēmas (piemēram, izgudrot jaunus orgānus).
- **Selekcija** (atlase) dod priekšroku tiem dzīvajiem organismiem, kas spēj labāk izdzīvot, un nodrošina, ka to ģenētiskais materiāls ar lielāku varbūtību tiks nodots tālāk. Taču ar selekcijas palīdzību tiek atlasīts vai iznīdēts tikai tas, kas jau pastāv; atlase nespēj neko pievienot vai radīt ko jaunu.
- Arī pārējie iepriekš minētie evolūcijas virzītājspēki nav derīgi kā radoši faktori.

Aplūkosim dažus piemērus no dzīvās radības sfēras, lai redzētu, vai tādi bezmērķīgi darbojošies evolūcijas virzītājspēki varēja radīt šādas ieceres.

Dzimumvairošanās

Saskaņā ar evolūcijas teoriju dzimumvairošanās “izgudrošana” bija izšķirošs nosacījums dzīvo būtnu augstākai attīstībai. Ar aizvien jaunām ģeņu kombinācijām parādās daudzi varianti, no kuriem atlases procesā visdrīzāk izdzīvos un pavairošies tie, kas vislabāk pielāgojas videi. Bet šis process kā izskaidrojums vēlamajai evolūcijas sarežģītības pieauguma tendencei ir noraidāms divu iemeslu dēļ:

1. Pati dzimumvairošanās vispār nevar aizsākties evolūcijas procesā. Tā būtu iespējama vienīgi tad, ja abiem dzimumiem vienlaicīgi jau būtu pilnībā funkcionējoši dzimumorgāni. Taču evolūcija pēc definīcijas neatļauj vadošu, uz mērķi orientētu plānošanas stratēģiju. Kā gan šie nepieciešamie orgāni varētu pakāpeniski attīstīties tūkstošiem paaudžu laikā, ja dzīvās būtnes vēl nevar vairoties bez šiem orgāniem? Bet, ja mēs noraidām lēnu, pakāpenisku atlases procesu un aizstājam to ar strauju varbūtēju procesu, tad kā tik atšķirīgi un turklāt tik sarežģīti orgāni, kuriem ir jābūt pielāgotiem vienam pie otra līdz pat pedējai detaļai, varētu rasties vienā un tajā pašā laikā un vienā un tajā pašā vietā atšķirīgos organismos?

2. Tā kā ir ļoti daudz dažādas dzīvās būtnes, kas vairojas dzimumdzīves ceļā (piemēram, tūkstošiem kukaiņu un zīdītāju sugu), ir nepieciešama arī atbilstoša atšķirīgi strukturētu dzimumorgānu daudzveidība, kuriem ir nepieciešama ļoti īpaša ģenētiskā informācija. Pat ja pieņemam, ka dzimumvairošanās notikusi tikai vienreiz nejaušības dēļ, ģenētiskā

materiāla sajaukšanās neradītu nekādu principiāli jaunu informāciju, ko varētu izmantot citu sugu radīšanai. Turklāt sugu robežas nav iespējams pārkāpt. Augu un dzīvnieku selekcionāri to ir pierādījuši ar saviem neskaitāmajiem eksperimentiem, jo pat augstā pakāpē selekcionētas govīs vienmēr ir palikušas govīs, un selekcionēti kvieši nekad nav kļuvuši par saulespuķēm. Līdz ar to dzimumvairošanās būtu bijusi atkal un atkal “jāizgudro” ar nejaušības palīdzību. Bet tas ir neiespējami! Tā sauktā mikro-evolūcija (izmaiņas vai mutācijas vienas sugas ietvaros) ir skaidri saskatāma, bet makro-evolūcijai (izmaiņām pāri sugu robežām) trūkst jebkādu pierādījumu.

Sarkano asins šūnu tehnoloģiskā ģenialitāte

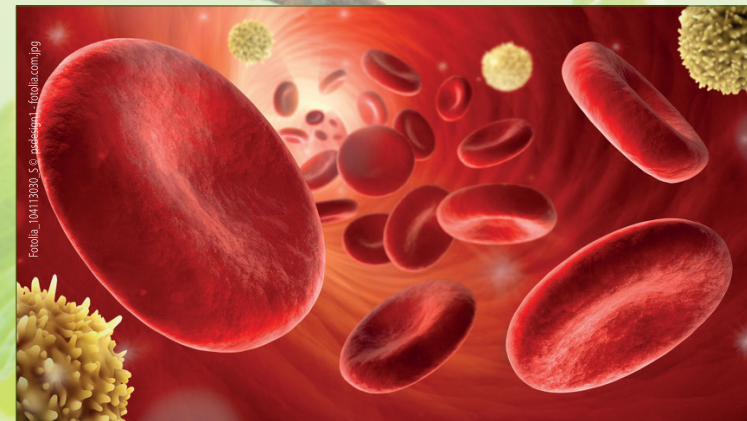
Katrs mūsu asins kubik milimetrs ($1\text{ mm}^3 = 1\text{ }\mu\text{l} = 1\text{ mikro litrs}$) satur 5 miljonu sarkano asins šūnu, līdz ar to katra asins lāse satur 150 miljonus. Tās ir kā augsti specializētas zemūdenes, uz kuru klāja nav dzīvībai bīstamu torpēdu, bet tās veic kādu dzīvībai ārkārtīgi nozīmīgu uzdevumu.

- Savā 120 dienu dzīves laikā tās 175 000 reizi tiek uzpildītas ar skābekli, un tajā pašā laikā plaušās tās izvada oksidēšanās procesā radušos atkritumproduktu - oglekļa dioksīdu (CO_2).
- Šie mazie transportlīdzekļi ir tik mazi, ka tie var izspraukties cauri visšaurākajiem kapilāriem, lai aizsniegtu ikvienu ķermeņa daļu.
- Katru sekundi tiek saražoti divi miljoni jaunu sarkano asinsķermenīšu, kas satur sarkano asins pigmentu – hemoglobīnu, ārkārtīgi sarežģītu ķīmisku savienojumu.

Hemoglobīns ir nepieciešams skābekļa transportēšanai jau embrionālās attīstības laikā. Līdz trešajam grūtniecības mēnesim pieprasījums pēc skābekļa nepārprotami atšķiras no augļa stadijas (no 3. mēneša), un tāpēc katrai grūtniecības stadijai ir nepieciešams cita veida hemoglobīns ar atšķirīgu ķīmisko sastāvu. Neilgi pirms dzemdībām visas ražotnes darbojas ar pilnu jaudu, lai veiktu vēl vienu pāreju uz trešā veida hemoglobīna ražošanu pieaugušajam. Šos trīs hemoglobīna veidus nevar iegūt evolūcijas ceļā, lietojot mēģinājumu un kļūdu metodi, jo vairums citu variantu ne-

nodrošinātu pietiekamu skābekļa daudzumu, un tas būtu auglim nāvējoši. Pat ja pareizās hemoglobīna molekulas tiktu radītas pirmajos divos posmos, tā būtu droša nāve, ja trešajā posmā tās nebūtu pareizas. Trīs reizes hemoglobīna ražošanai ir nepieciešama fundamentāli atšķirīga biomehānika, kurai ir pareizā laikā un precīzi jāpārslēdz ražošana.

No kurienes rodas šādas sarežģītas iekārtas? Ikviens priekšstats par evolūciju šeit pilnībā izgāžas, jo jebkurš daļēji pabeigts pārejas posms, kā to pieprasa evolūcija, neļautu organismam izdzīvot.

Šis nesamazināmās sarežģītības priekšstats attiecas arī uz cilvēka organisma imūnsistēmu vai arī uz bārkstiņu, ko baktērijas izmanto, lai pārvietotos. Arī šajā gadījumā dzīvās būtnes nebūtu izdzīvojušas “attīstības ceļā” uz savu pašreizējo stāvokli. Likumsakarīgāks ir izskaidrojums, ka viss bija gatavs jau no paša sākuma, un tas ir iespējams tikai tad, ja viens gudrs Radītājs ir visu iecerējis un radījis tā, lai viss būtu pilnībā darboties spējīgs jau no paša sākuma.

Dzeltenā tārtiņa lidojums

Dzeltenais tārtiņš ir brīnumains putns. Katrs no šiem radījumiem izšķīlās no olas Aļaskā. Tomēr ziemā tur paliek ļoti auksti, tāpēc putni pārlido uz Havaju salām. 4500 km attālais galamērķis atrodas ļoti tālu, un būs nepieciešams